

Szekeres Mária

Éduának szeretettel

Engedd elmenni a hajót.
A tenger titkát ne kutasd,
felbukkan úgyis, mint
néma hajóroncsok a
mozdulatlan víz alatt.
Engedd elmenni a hajót.
A kikötőkből távol lágy
hibiszkusz szirmokat
simít a szél. A tenger
csendje majd tiéd marad.
Isten mosolya elkísér.

vakfoltban

A létezés vakfoltja árva sivatag.
tekinteted rettenetes és szelid:
seholsincs hiány árvasága.
már szomjam sincs, csak
üres léptek: és mégis vagyok,
élek, ez mutatja létezésed.
általad élek, porszemsivatag,
míg hatalmas Magad eloldja
szenvédésem. és felvillan Fényed
a vakfolt mögött.

(h)arcok

hisz mondtam: semmit nem tudok.
mindent elengedek.
szelíd Arcod ellen tör mégis
belső arcom, a rettenetes?...

Szűk Balázs

Niké hajója...

A kert mely befogadott
Virul, s én, aki botlott
Ezerszer, e kertben
Iramlok feléje.
Múltam már végképp nincs,
Cédrusom titkos kincs,
Mert ki befogadott,
Tiltása nem dobott
Égető inget rám.
Óvott magától, félt s várt.
Jobb jövőt nem ígért,
Rám mindig büszkén figyelt.
Ki titkon megértett,
Igaz társam mása,
Ő ki eltűnt az éjszakába
Ararát fényes hegyén.

Éjszakai Nap

Mint Nap az éjszakában,
Voltál az enyém:
Hallgatag csoda,
Lépdelő remény.

S voltál az éjszakámban
Nappalom helyett:
Fekete asszonyom,
Hegyek gyöngye felett.

Után

S a nyárfa hava,
Hullt, hullt:
Tél a nyárban,
S a múlt

Már csak emlék,
Kósza vágó:
Mindaz, ami szép
S a megvetett ág.

Ami sose volt az enyém,
De ettől lett igaz tán,
Újra éltem én

Az Úrnak asztalán,
S szembe Te ültél
Örökre talán.

azóta

azótamindennapomárva
ésnélkülemindenhiába
nincsmárnekemszégyenem
háóráemlékezem